

## Arrest

nr. 85 610 van 3 augustus 2012  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 10 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 31 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat R. WOUTERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 25 oktober 2011 het Rijk binnen en diende op dezelfde dag een asielaanvraag in. Op 20 april 2012 werd een beslissing genomen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Het onderhavig beroep is gericht tegen deze beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### *"A. Feitenrelaas*

*U verklaart een Russisch staatsburger te zijn wonende te Gusev, Kubanovka, in de regio Kaliningrad. Uw etnische origine is Lezgin en u bent afkomstig uit Kirgizië.*

*In 1993 verhuisde u van Kirgizië naar de regio Kaliningrad waar u aan de slag ging als zelfstandige. Vanaf 1996-1997 werd er u geld afgeperst omwille van uw etnische origine. In 2000 vluchtte u naar Duitsland omwille van deze bedreigingen die u en uw echtgenoot kregen van skinheads of andere groepen. U diende een asielaanvraag in in Duitsland. U stelde een advocaat van het advocatenkantoor Poppe & Poppe Rechtsanwältte aan ter verdediging van uw asiëldossier. Deze advocaat is een Duitser van Russische origine. De advocaat liet u buiten het medeweten van zijn collega's van het advocatenkantoor sommen storten op rekeningen van het consultancy agentschap "OGE Info Programmes" ter betaling van zijn diensten. Uw echtgenoot gaf hem ook contant geld. Toen de advocaat werd aangehouden door de politie bedreigde hij uw echtgenoot opdat hij niet tegen hem zou getuigen op de gehoorzitting die zou volgen. Aldus uw verklaringen maakte de advocaat zich schuldig aan dezelfde feiten bij andere asielzoekers. Na een negatieve beslissing in uw asiëldossier werd u in 2003 gerepatriëerd naar Rusland. U bleef wonen in hetzelfde dorp als voordien maar op een ander adres. In de loop van 2009 kreeg uw man bedreigingen van onbekenden aan wie hij geld verschuldigd zou zijn. Sommigen reden rond in zwarte wagens en trachtten geld af te persen bij uw echtgenoot. Op 11 mei 2010 kreeg uw echtgenoot een auto-ongeval toen hij op weg was naar het ziekenhuis om u te bezoeken. Hij overleed in datzelfde ziekenhuis op 26 mei 2010. De vader van een agent van de verkeersinspectie, A.G., vertelde u dat de remmen van de wagen waren gesaboteerd. U vermoedt dat de advocaat uit Duitsland waarmee u destijds problemen kende, achter de dood van uw man zit. Er werd geen expertise uitgevoerd over de oorzaak van het auto-ongeval. A.G. verbood u om een klacht neer te leggen wat betreft het auto-ongeval. Het wrak van de auto staat momenteel bij G. thuis op de binnenplaats. U vermoedt dat hij medeplichtig is in deze zaak en u daarom verbood een klacht neer te leggen. G. vertelde u dat u niets zou kunnen bewijzen.*

*Na het overlijden van uw echtgenoot besliste u te vluchten. U vreesde samen met uw zoon hetzelfde lot te ondergaan als uw man. Na het overlijden van uw man werd uw huis tot tweemaal toe in het oog gehouden door onbekenden, maar deden verder niets. Uw zoon, A.M. (O.V. ...), werd geslagen door een onbekende persoon in augustus 2011, 's nachts toen hij naar huis terugkeerde. Deze persoon bedreigde uw zoon; uw zoon moest het geld terugbetalen of hetzelfde lot als zijn vader zou hem opwachten.*

*Anderhalf jaar na het auto-ongeval van uw echtgenoot vertrok u uit Rusland, u wachtte nog op de regeling van reisdocumenten, een attest en militair boekje dat uw zoon zou vrijstellen van oproeping voor de militaire dienst. Aangezien uw zoon dienstplichtig is kon hij niet vertrekken naar het buitenland zonder dat attest en kon hij geen internationaal paspoort bekomen zonder zijn militair boekje. U vertrok samen met uw zoon vanuit Kaliningrad op 25 of 24 oktober 2011 en reisde in een minibus tot België. U kwam aan in België op 25 oktober 2011 en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.*

*Uw dochter en kleinzoon zijn in Gusev achtergebleven. U verklaarde dat uw dochter niet met u wou vluchten omdat haar vriend soldaat is en niet naar het buitenland zou kunnen. U hebt nog een andere dochter die in Duitsland woont.*

*Op het gehoor van 24.01.2012 legde u de volgende documenten neer; de overlijdensakte van uw echtgenoot V.M., uw geboorteakte, de geboorteakte van uw zoon en diens bewijs van studie in het hoger secundair onderwijs, een brief van 23.01.2002 van OGE Info Programmes aan M. wat betreft de verzending van documenten, een brief van 28.01.2003 van de Administratieve Rechtbank van Keulen, een brief van 14.02.2003 van Poppe & Poppe advocatenkantoor naar V.M. wat betreft de verzending van documenten, een brief van 19.02.2003 en brief van 24.02.2003 betreffende aanvraag van informatie over de firma OGE Info Programmes tussen advocatenkantoor Poppe & Poppe en advocaat M.D., een brief van 05.03.2003 van advocaat M. D. aan V.M., 2 foto's van het autowrak en 5 foto's van de begrafenis van uw echtgenoot, een USB-stick met foto's van het autowrak en de begrafenis. Op het gehoor van 20.02.2012 legde u neer; het militair boekje en het rijbewijs van uw zoon.*

#### *B. Motivering*

*Na nader onderzoek van de door u aangehaalde elementen stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling noch de subsidiaire beschermingsstatus kan toekennen, aangezien er dient geoordeeld te worden dat onderstaande elementen uw geloofwaardigheid en de gegrondheid van uw vrees ernstig ondermijnen;*

*Vooreerst moet opgemerkt worden dat de door u aangehaalde vrees voor de autoriteiten ongegrond is. U verklaart dat het geen zin heeft zich te wenden tot de autoriteiten omdat u vermoedt dat de autoriteiten betrokken zijn bij de dood van uw man. Dit leidt u af uit het feit dat A.G. u vertelde zich niet te bemoeien en dat u toch niets zou kunnen bewijzen (CGVS, 24.01.2012, p. 14,15; CGVS 10.04.2012,p.5,6). Om die reden, omdat er geen expertise werd gedaan op de auto, en omdat ze niets tegen G. zouden ondernemen, meent u ook dat het geen zin heeft klacht in te dienen of bescherming te vragen (CGVS, 24.01.2012, p. 15; CGVS 10.04.2012,p.5,6). Met andere woorden, aldus uw verklaringen, zou het vragen naar een onderzoek naar de dood van uw man of een vraag naar bescherming nutteloos zijn. Er zijn volgens het Commissariaat-generaal echter geen redenen waarom u geen bescherming zou kunnen krijgen. Er zijn immers geen aanwijzingen zijn dat de Russische autoriteiten betrokken zouden zijn bij het overlijden van uw echtgenoot en/of het onderzoek naar het overlijden van uw echtgenoot zouden willen tegenwerken. Het feit dat één agent van de verkeerspolitie u vertelde zich niet te bemoeien en dat u toch niets zou kunnen bewijzen, is geen indicatie dat de autoriteiten u niet zouden willen helpen. Ook wat betreft het vragen naar bescherming bij een hogere autoriteit stelde u dat het geen zin had (CGVS, 24.01.2012, p. 14). Ook hier kan gesteld worden dat de uitspraak van één individu binnen de verkeerspolitie u er niet van zou mogen weerhouden bij een (hogere) autoriteit klacht in te dienen. Er zijn om dezelfde redenen evenmin aanwijzingen waarom jullie in verband met de bedreigingen aan het adres van uw zoon in augustus 2011, geen bescherming zouden kunnen krijgen. Er kan van u verwacht worden dat u pas asiel aanvraagt nadat u ernstige en veelvuldige pogingen hebt ondernomen naar het zoeken van bescherming in het thuisland. Hierbij aansluitend kan er gesteld worden dat u, buiten de problemen met A. G., geen problemen kende met de autoriteiten in Rusland (CGVS, 10.04.2012, p. 4), reden te meer om te stellen dat het verkrijgen van bescherming in Rusland in uw mogelijkheden lag.*

*Ondanks de ernstige feiten (dood/moord echtgenoot) en het gebrek aan objectieve aanwijzingen over wie, waarom en de omstandigheden van het incident, heeft u geen enkel initiatief genomen om meer te weten te komen hieromtrent. Ook inzake de bedreigingen en de schuldproblemen van uw man die hieraan ten gronde liggen weet u niets meer (CGVS, 10.04.2012, p.7). Zoals in vorige paragraaf gesteld had u geen enkele reden om niet te informeren bij de autoriteiten en aan te dringen op een onderzoek naar de dood van uw man. Het is immers merkwaardig dat u zich met betrekking tot de dood van uw man laat leiden door één officieuze verklaring, met name van de vader van een agent die u vertelde dat de remmen van de wagen gesaboteerd waren (CGVS 24.01.2012,p.9). Gelet op het belang van het feit of uw man verongelukt dan wel vermoord is, is het niet aannemelijk dat u dit niet verder heeft trachten te onderzoeken. Maar ook bij andere personen, vrienden of familie heeft u niet geïnformeerd om meer trachten te weten te komen over eventuele daders en motieven van het incident en de bedreigingen. Noch ter plaatse noch na uw aankomst in België ondernam u een poging hiertoe. U stelde dat personen in Rusland u hierover niets konden vertellen aangezien de relaties die deze personen onderhielden met uw echtgenoot opportunistisch waren en bijgevolg kende uw echtgenoot geen personen aan wie hij zijn persoonlijke problemen zou vertellen (CGVS 10.04.2012, p. 7). Op de vraag of u zich geïnformeerd had bij de familie van uw echtgenoot in Duitsland antwoordde u dat u een slechte band hebt met hen. Bijgevolg hebt u zich niet bij hen trachten te informeren (CGVS 10.04.2012, p. 7). Het feit dat u een slechte band hebt met de familieleden van uw echtgenoot is geen afdoende argument om niet met hen in contact te komen, aangezien u stelde dat u hen gecontacteerd had om hen op de hoogte te brengen van het overlijden van uw echtgenoot (CGVS 10.04.2012, p. 7). Zo had u hen ook kunnen contacteren om u te informeren naar de mogelijke vervolgers van uw echtgenoot en oorzaken van vervolging.*

*Er werd ook een onaannemelijk gebrek aan kennis vastgesteld over iets wat de kern van uw relaas raakt. Zo weet u niet hoe de advocaat die, aldus uw verklaringen, vermoedelijk betrokken zou zijn bij het auto-ongeval van uw echtgenoot heet, waar het advocatenkantoor waar hij werkte gelegen is, wat de bedreigingen ten opzichte van uw echtgenoot in 2009 concreet inhielden (CGVS 24.01.2012, p.12-13). Het is ook hier weinig aannemelijk dat u geen inspanningen leverde om hierover meer concrete informatie te verkrijgen. Nochtans, uit de documenten die u voorlegde op het gehoor kan worden afgeleid dat u zich hierover had kunnen informeren bij uw contacten in Duitsland. Dit gebrek aan kennis en volledig gebrek aan initiatief aangaande cruciale elementen uit uw vervolgingsrelaas ondermijnen uw geloofwaardigheid.*

*Een ander element welke de geloofwaardigheid van uw vrees en vervolgingsrelaas ondermijnt betreft uw houding na het ongeluk van uw man. U verklaart dat de dood van uw man de reden en aanleiding was voor uw vlucht uit de Russische Federatie (CGVS, 10.04.2012, p. 4,5). Er dient echter te worden vastgesteld dat u bijzonder lang gewacht hebt alvorens Rusland te verlaten; u wachtte tot eind oktober 2011 (anderhalf jaar na de dood van uw man) alvorens naar België te vertrekken. U verklaarde dat u eerder vertrokken zou zijn maar dat u wachtte op het militair boekje van uw zoon. Zijn internationaal paspoort zou niet uitgegeven worden zonder dat hij zijn militair boekje kon voorleggen (CGVS 24.01.2012, p. 14). Deze verklaringen zijn niet overtuigend, aangezien verwacht kan worden dat iemand met een ernstige en gegronde vrees desnoods zonder deze documenten vlucht, of indien bepaalde documenten wenselijk zijn, intussentijd onderduikt. Uit uw verklaringen is vastgesteld dat u in de periode na het ongeval van uw echtgenoot en voor jullie vlucht echter thuis bleven wonen en niet onderdoken (CGVS 10.04.2012, p. 5). Ook heeft u zich in deze periode meermaals tot de autoriteiten gewend. Zo verkreeg u een internationaal paspoort in september 2011 via de officiële instanties. U verkreeg ook een militair boekje en een internationaal paspoort voor uw zoon (CGVS 24.01.2012, p. 7, 14; CGVS 20.02.2012, p. 4). Uw internationaal paspoort en dat van uw zoon zijn bij de chauffeur die u naar België bracht achtergebleven (CGVS 24.01.2012, p. 7; DVZ 13.12.2011, punt 21 en 34). Ook de bedreigingen aan het adres van uw zoon in augustus 2011 wijzigde uw houding kennelijk niet. Jullie zijn pas eind oktober 2011 gevlucht en bleven tot die tijd wachten op documenten en thuis wonen (CGVS 10.04.2012, p. 5). Al deze elementen zijn niet in overeenstemming te brengen met uw beweerde ernstige vrees voor vervolging in die periode.*

*Wat betreft de door u voorgelegde documenten; de overlijdensakte van uw echtgenoot, uw geboorteakte, de geboorteakte van uw zoon en diens bewijs van studie in het hoger secundair onderwijs evenals zijn militair boekje en zijn rijbewijs hebben geen beslissende invloed op uw asiëldossier aangezien ze, in dit geval, enkel persoonsgegevens bevatten die niet betwist worden. Wat betreft de brief van 23.01.2002 van OGE Info Programmes aan M. wat betreft de verzending van documenten, de brief van 28.01.2003 van de Administratieve Rechtbank van Keulen, de brief van 14.02.2003 van Poppe & Poppe advocatenkantoor naar V.M. wat betreft de verzending van documenten, de brief van 19.02.2003 en de brief van 24.02.2003 betreffende aanvraag van informatie over de firma OGE Info Programmes tussen advocatenkantoor Poppe & Poppe en advocaat M.D., de brief van 05.03.2003 van advocaat M. D. aan V.M., de 2 foto's van het autowrak en 5 foto's van de begrafenis van uw echtgenoot, een USB-stick met foto's van het autowrak en de begrafenis, dient te worden opgemerkt dat ook geen van deze documenten of feiten aangehaald in deze documenten betwist worden. Geen van deze documenten bevatten echter aanwijzingen dat uw man vermoord is, dat de autoriteiten geen bescherming (willen of kunnen) bieden, dat u of uw zoon vervolgd werden of dreigen vervolgd te worden. Bijgevolg wijzigen uw documenten voorgaande conclusies niet.*

### *C. Conclusie*

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

## **2. Over de gegrondheid van het beroep**

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending van de regels van behoorlijk bestuur en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) aan. In een tweede middel wijst verzoekster op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen alsook van de artikelen 52 en 62 vreemdelingenwet. Deze twee middelen worden samen genomen in de beoordeling van de Raad. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3 en 14 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), in een vierde middel werpt ze een schending op van de artikelen 5 en 8 van het EVRM en tenslotte maakt ze in een vijfde en laatste middel melding van humanitaire gronden.

2.2. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in de bestreden beslissing gelezen kunnen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste

doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart, nr. 169.217). Het eerste en tweede middel kunnen in zoverre niet worden aangenomen.

Verzoekster voert een schending van de regels van behoorlijk bestuur aan, maar preciseert niet welke regel van behoorlijk bestuur werd geschonden en op welke wijze deze regel van behoorlijk bestuur door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 14 van het EVRM, maakt verzoekster niet duidelijk op welke wijze de bestreden beslissing dit discriminatieverbod schendt. Dit middelonderdeel is dan ook onontvankelijk, net zoals het onderdeel gestoeld op een schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet zonder dat daarover geen enige toelichting wordt verstrekt.

Waar verzoekster zich beroept op humanitaire gronden voor verblijf in België, merkt de Raad op dat deze in dit specifiek bevoegdheidskader niet kunnen worden onderzocht en niet dienstig kunnen worden aangevoerd.

2.3.1. De Raad stelt vast dat verzoekster, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het eerste middel zal dan ook vanuit dit oogpunt onderzocht worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.2. De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Onderzoek van de asielaanvraag in het licht van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet m.b.t. de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoekster meent dat er voldoende werd bewezen dat zij en haar familie systematisch vervolgd en bedreigd worden omwille van hun afkomst en dat de plaatselijke autoriteiten onvoldoende bescherming kunnen bieden.

In eerste instantie stelt de Raad vast dat verzoekster zich beperkt tot een herhaling van haar asielrelaas. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Daarbij dient te worden benadrukt dat verzoekster herhaaldelijk heeft geantwoord dat haar problemen niet werden veroorzaakt door haar etnische afkomst (Lezgin) of de etnische afkomst van haar echtgenoot (Duits) (zie gehoorverslag CGVS 10 april 2012, p. 3-4).

2.4.2. Vooraleer in te gaan op de aannemelijkheid van verzoeksters asielrelaas, merkt de Raad op dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Een asielzoeker moet alle mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten.

Indien een asielzoeker niet alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput en evenmin kan aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten, kan de asielaanvraag alleen op basis van dit motief ongegrond verklaard worden. Luidens artikel 48/5, § 2, van de vreemdelingenwet wordt bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet in het algemeen geboden wanneer de Staat of partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van het grondgebied beheersen, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft. Hoewel de autoriteiten de plicht hebben om hun burgers te beschermen, hebben zij hiertoe geen resultaatsverbintenis.

Verzoekster stelt dat het voor haar en haar zoon *“onmogelijk”* was *“om hulp te zoeken bij de autoriteiten, dat zij en haar zoon dit getracht hebben doch er geen medewerking verleend werd. In tegendeel de verkeersagent G. heeft hun duidelijk gemaakt dat zij geen bijkomende vragen meer diende te stellen”*. Voorts stelt verzoekster dat *“zij hebben wel degelijk hulp gezocht doch de verkeerspolitie heeft geen verder onderzoek willen opstarten”*.

Verzoekster verklaarde tijdens het gehoor dat het geen zin had zich te wenden tot de autoriteiten, omdat zij vermoedde dat deze autoriteiten betrokken waren bij de dood van haar man. Dit leidde verzoekster af uit het feit dat A.G., een verkeerspolitieagent, haar vertelde zich niet te bemoeien en dat zij toch niets zou kunnen bewijzen. Het is ook omwille van deze G., aldus verzoekster, dat er geen expertise werd gedaan op de auto (zie gehoorverslag CGVS 24 januari 2012, p. 14-16; CGVS 10 april 2012, p. 5-6). Het vragen van een onderzoek naar de dood van haar man of het vragen om een bescherming was volgens verzoekster zinloos. De Raad merkt op dat verzoekster echter geen concrete elementen aanbrengt die verduidelijken waarom ze geen bescherming van de Russische overheden zou kunnen krijgen, meer bepaald aanwijzingen dat de Russische overheden betrokken zouden zijn bij de dood van haar echtgenoot en/of het onderzoek naar het overlijden van haar echtgenoot zouden willen tegenwerken. Om dezelfde redenen kan de Raad ook geen aanwijzingen terugvinden in de stukken van het administratief dossier die verduidelijken waarom verzoekster in verband met de bedreigingen aan het adres van haar zoon in augustus 2011 geen bescherming zou kunnen krijgen.

De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat verzoekster zich baseert op de verklaring van één agent van de verkeerspolitie, wat geen concrete aanwijzing is of een begin van bewijs dat de Russische overheden geen onderzoek zouden willen voeren en/of haar niet willen beschermen.

De Russische autoriteiten kunnen niet optreden indien zij niet op de hoogte worden gebracht van mogelijke criminele feiten. Voorts wordt er in de bestreden beslissing terecht op gewezen dat de uitspraak van één individu binnen de verkeerspolitie verzoekster er niet van zou mogen weerhouden om bij een (hogere) autoriteit klacht in te dienen. In alle redelijkheid kon dan ook van verzoekster worden verwacht dat zij minstens een poging ondernam om de bescherming van de (hogere) autoriteiten in te roepen. Deze verwachting is des te meer gerechtigd omdat verzoekster stelde dat ze buiten de problemen met G. (zie gehoorverslag CGVS 10 april 2012, p. 4), geen problemen kende met de

Russische autoriteiten zodat het verkrijgen van bescherming in Rusland binnen de mogelijkheden van verzoekster lag. Haar blote bewering dat, indien zij een verder onderzoek bij de politie zou eisen, zij en haar zoon vermoedelijk zouden worden vermoord, is niet meer dan dat: een bewering, zonder enige bewijskracht, en doet dus aan het voorgaande geen afbreuk.

Verzoekster toont derhalve niet aan dat zij zich niet kon beroepen op de bescherming van de autoriteiten in haar land van herkomst, zodat één van de voorwaarden waaraan moet worden voldaan opdat de vluchtelingenstatus kan worden toegekend niet is vervuld.

2.4.4. Ten overvloede, wat betreft de aannemelijkheid van haar asielrelaas merkt de Raad op dat verzoekster haar vermoeden van sabotage baseert op de verklaring van één persoon, met name de vader van A.G., zonder verdere staving of objectieve aanwijzingen over wie de sabotage zou hebben gepleegd, waarom en de omstandigheden van het auto ongeval.

Wat betreft de kern van haar asielrelaas stelt de Raad vast dat verzoekster heel weinig kennis aan de dag legt over de oorzaken en de aard van de schuldproblemen van haar echtgenoot alsook de problemen van de echtgenoot met de Duitse advocaat en de bedreigingen die hieruit voortvloeiden.

Daarenboven toonde verzoekster weinig initiatief om meer te weten te komen over de moeilijkheden die aan de basis liggen van haar vlucht naar België. Al deze vaststellingen, zoals ook al weergegeven in de bestreden beslissing, zijn van aard om de geschetste vervolgingsvrees dermate te relativiseren dat ze tot ongeloofwaardig moet worden herleid. Immers, van een asielzoekster kan worden verwacht dat zij de nodige inspanningen levert om de ware toedracht van de feiten te achterhalen, teneinde op die manier het risico dat zij loopt op een zo correct mogelijke manier in te schatten. De blote beweringen van verzoekster met betrekking tot haar pogingen om meer informatie te bekomen doen aan de bevindingen van de verwerende partij geen afbreuk en kunnen de eraan vastgeknoopte, gegronde conclusies niet in een ander daglicht stellen. Het feit dat verzoekster een aantal gegevens wél zou hebben meegedeeld brengt, in de gehele context van de verklaringen en vaagheden, geen soelaas.

Naast dit gebrek aan kennis en initiatief blijkt de houding van verzoekster na het ongeluk van haar echtgenoot de aannemelijkheid van het asielrelaas verder aan te tasten.

Verzoekster bleef nog anderhalf jaar na de dood van haar echtgenoot thuis wonen en wendde zich in tussentijd herhaaldelijk tot de Russische autoriteiten, o.m. voor het verkrijgen van een militair boekje en een internationaal paspoort voor haar zoon. Verzoekster en zoon vertrokken pas eind oktober 2011, hoewel de zoon reeds in augustus 2011 bedreigd zou zijn. Deze houding en de verklaring als zou verzoekster wachten tot de meerderjarigheid van de zoon en het verkrijgen van een militair zakboekje om een internationaal paspoort aan te vragen, stroken niet met verzoeksters beweerde ernstige vrees voor vervolging.

Verzoekster stelt dat het *“perfect normaal”* is *“dat men na lange tijd en tevens rekeninghoudende met de stresssituatie niet meer juist en exact alle data en de kleinste details kan herinneren”*, dat *“dit (...) perfect menselijk (is)”* en men hieruit niet mag besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. Verzoekster stelt verder dat ze ziek is en zich nog moeilijk dingen kan herinneren.

De Raad wijst erop dat, ondanks de spanning waaronder een asielzoeker kan staan, men mag verwachten dat een asielzoeker zijn relaas op een correcte, coherente en geloofwaardige wijze kan weergeven aan het Commissariaat-generaal zodat deze op basis van de hem feitelijk aangereikte elementen kan nagaan of de asielzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. Verzoekster legde geen medisch attest voor tijdens de drie gehoren die werden afgenomen en maakt ook nu niet aannemelijk dat haar geestelijke of fysieke toestand haar ervan heeft weerhouden om geloofwaardige en coherente verklaringen af te leggen. Bij gebrek hieraan, mag naar aanleiding van zulke ingrijpende gebeurtenissen, zoals de beweerde moord op haar echtgenoot, verwacht worden dat verzoekster in staat is om een juist, precies en doorleefd asielrelaas weer te geven, hetgeen *in casu* niet het geval is.

2.4.5. Wat betreft de aangevoerde schendingen van de artikelen 5 en 8 van het EVRM en de humanitaire gronden waarop verzoekster zich beroept, met name waar zij stelt dat haar veiligheid en vrijheid geenszins gewaarborgd zijn in Rusland als gevolg van represailles wegens landverraad; dat ze daar geen bron van inkomsten of verblijf heeft en niet zelf in staat zou zijn om te zorgen voor levensnoodzakelijke zaken alsook dat ze in haar land van herkomst quasi onmogelijk een familieleven kan leiden aangezien zij bij terugkeer mishandeld en uitgestoten zal worden, merkt de Raad op dat verzoekster zich beperkt tot loutere beweringen en geen begin van bewijs aanbrengt. Bij gebrek aan feiten en elementen die deze beweringen staven, gezien het feit dat haar bovenstaande asielrelaas ongeloofwaardig is en het feit dat verzoekster niet aantoont dat ze zich niet op de bescherming van de Russische autoriteiten kan beroepen, zijn deze beweerde schendingen niet aannemelijk. In de mate dat verzoekster zich beroept op de band die zij hier in België heeft opgebouwd en haar integratie in het land, dient erop gewezen dat het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming dient te gebeuren

in het licht van het land waarvan de asielaanvrager de nationaliteit bezit en dat de mogelijke integratie in het onthaalland geen criterium is ter beoordeling van deze nood in het licht van de criteria voor het toekennen van de vluchtelingenstatus. De thans bestreden beslissing houdt overigens geen verwijderingsmaatregel in.

2.4.6. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal de asielaanvraag van verzoekster op een individuele wijze heeft beoordeeld, zijn beslissing heeft genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak en afdoende heeft gemotiveerd en terecht heeft kunnen besluiten tot de weigering van de vluchtelingenstatus. Verzoekster is er niet in geslaagd om de hierboven besproken pertinente en determinerende – want alle betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas – motieven te weerleggen. Dat de verwerende partij verzoeksters verklaringen uit hun context zou hebben gehaald, verkeerd zou hebben geïnterpreteerd, doelbewust op zoek is gegaan naar tegenstrijdigheden en aan de hand van de vraagstelling en houding heeft aangestuurd op een dergelijke motivering, is op geen enkel moment aangetoond en doet geen afbreuk aan de hierboven weergegeven bevindingen. Het argument, ten slotte, dat verzoekster niet heeft kunnen antwoorden op de argumentatie van de verwerende partij, wordt ontkracht door het verzoekschrift dat zij heeft ingediend en waarin zij de mogelijkheid had om alle nuttige argumenten aan te brengen ter weerlegging van de standpunten in de bestreden beslissing.

2.5. Onderzoek van de asielaanvraag in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet m.b.t. de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Verzoekster voert geen specifieke argumentatie aan inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Wel voert zij een schending van artikel 3 van het EVRM aan.

Niettegenstaande het gegeven dat artikel 3 van het EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552), stelt de Raad vast dat dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekster er blijk van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt is er echter toe gehouden zijn beweringen te staven met een begin van bewijs (RvS, nr.167.854, 24 januari 2007).

Gezien het hiervoor ongeloofwaardig bevonden asielrelaas, en bij gebrek aan andere elementen, maakt verzoekster niet aannemelijk dat ze een reëel risico op ernstige schade loopt bij terugkeer naar haar land van herkomst zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet. Bovendien, gelet op het feit dat in punt 3.5 werd vastgesteld dat verzoekster niet aantoonde dat ze zich niet kan beroepen op de bescherming van de autoriteiten in haar land van herkomst, wordt één van de voorwaarden waaraan moet worden voldaan opdat de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend, niet vervuld. Verzoekster brengt tevens geen concrete elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

3. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet koestert, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet heeft aannemelijk gemaakt.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**



## **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

## **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT ,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS